

הרי זה טרפה. (22)

אבעיא לחו: ניקבו שניהם, העור הפנימי והעור החיצון של הוושט, אלא שהיו שני הנקבים זה שלא כנגד זה — מהו?

אמר מר זוטרא משמיה דרב פפא: בושט - כשר!

אבל בקורקבן, אם ניקב עורו של הקורקבן במקום אחד, והכיס הפנימי ניקב במקום אחר, הרי הוא פסול, משום שהמאכל יוצא מהנקב האחד ומחלחל בין עור הקורקבן ובין הכיס הפנימי ומגיע עד לנקב השני, על אף שהנקב השני אינו כנגד הנקב הראשון.

מתקיף לה רב אשי: אדרבה! וושט דאכלה ביה, ופעיא ביה, בשעה שהיא פועה [גועה] ומשמיעה את קולה על ידי הקנה, רוחה, מתפשט גם הוושט הסמוך לקנה. וכיון שמידי פעם בפעם הבהמה גמדא ליה, מכווצת את הוושט, ופשטה ליה, מרחיבה אותו, הרי קורה ששני הנקבים שבשני העורות, זימנין דמיהנדזין, מזדמנים, בהדי הדדי, ובאותה שעה ששני הנקבים מכוונים זה כנגד זה, הרי הם כנקב אחד במקום אחד בושט, שמטריף את הבהמה.

אבל, קורקבן, דמינח נייה, שאינו מתרחב ומתכווץ, אלא כדקאי קאי, אין מתחברים בו הנקב הקורקבן והנקב של הכיס הפנימי, ואין הם נעשים נקב במקום אחד, והילכך אין הבהמה נטרפת.

אמר ליה רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי: הכי אמרינן משמיה דמר זוטרא, דאמר

משמיה דרב פפא — כוותך! והיינו, כשניקבו שניהם זה שלא כנגד זה — בושט טרפה, ובקורקבן כשרה.

ואמר רבה: קרום שעלה מחמת מכה בושט אינו קרום. ולכן, אם ניקב הוושט ונסתם אפילו בסתימה עבה, אין היא מתקיימת. שכל נקובי הטרפות לא מהניא להו סתימה, משום שאותו קרום, הסותם את מקום הנקב עתיד להסתלק ממנו לאחר זמן, ונשאר הנקב בעינו.

ואמר רבה: וושט — אין לו בדיקה מבחוץ אם הוא מנוקב. לפי שהעור החיצון הוא אדום ואם אירע בו נקב נכנסת בו טיפת דם ואין הנקב ניכר, ולפיכך אין בדיקתו של הוושט אלא בפנים, שבודקים את העור הפנימי שהוא לכן אם אינו מנוקב.

והוינן בה: **למאי נפקא מינה? והיינו,** אימתי צריך לבדוק את הוושט מחשש נקובה, שאז צריכים לבדוקו מבפנים ולא מבחוץ?

ומבארינן: **נפקא מינה לספק דרוסה** [וכפי מג-ב שיבואר לקמן]. שצריכים לבדוק בה את הוושט, ואי אפשר לבדוק אם ניקב אלא מצידו הפנימי, הלבן.

החיא ספק דרוסה, דאתאי לקמיה דרבה.

הוה קא בדיק ליה רבה לושט מאבראי, מבחוץ, להוכיח אם ניקב או לא.

אמר ליה אביי: והא מר, הוא דאמר "וושט אין לו בדיקה אלא מבפנים"!